

[Knut Jespersen.]

en rentefradragsberettiget udgift i øjeblikket på 3.600 kr. Han vil for at opnå en skattelettelse på 850 kr., som det er forudsat i finansministerens forslag, skulle betale dels afgifter på omkring 3 pct. af hele sit forbrug. Derudover skal der betales direkte for lægekonsultationer. Man vil kunne påregne lavere sociale tilskud, og når rentefradraget bortfalder, bliver resultatet, at man skal give lidt over 5.000 kr. af sin lille disponible indtægt for at opnå en direkte nedsættelse af skatterne på 850 kr.

Vi har kigget videre på disse regnestykker. Om man nu er direktør og ansat på de betingelser, som ligger i klassen fra 200.000 kr. og derover, vil man have gratis bil m. v. til sin rådighed, nu og da også gratis elektricitet, og man må påregne at have store fradrag. Af en direktørløn på 200.000 kr. vil man altså kunne påregne en skattelettelse på 13.362 kr. fra og med den 1. januar 1975.

Det synes vi ikke er rimeligt, og jeg vil gerne spørge finansministeren: hvis det er sådan, at man vil korrigere disse tal, vil man da yderligere kunne oplyse, hvor det er fejlene i disse tal findes?

Når vi tænker på fradrag, tænker vi ikke på lønmodtagerfradragene, men på alle de fradrag, der er kendt, og som bruges af velhaverne til at unddrage sig beskatning. Det er fremfor alt forskudsafskrivninger på bygning af skibe, indkøb af maskiner, projektering af bygninger, investeringsfundsloven, de skattefri aktieselskabssammenlutninger, ubeskattede friaktier og samtidig også noget, der er næsten uhyrligt: at man har ret til at fradrage tab, der er opnået ved salg til slægtninge inden for den samme koncern.

Derfor ser vi med megen uvilje på, at det er de to laveste fradrag, hvori der måske kan være noget af en social karakter, man tager fat på, mens man slet ikke rører ved de øvrige.

Den konklusion, vi har draget i den tid, der har været til vores rådighed, var, at man i en skattereform skulle stræbe efter at

mindske forskellen på den faktiske indtægt, på skala-indkomsten og de personlige fradrag. Vi ved alle sammen, at det er her, problemets kerne er at finde. Vi ved, at skal skatterne ned, og det skal de, skal de fremfor alt ned for lønmodtagerne. Vi skal have ophævet det forhold, at har man i dag en lav indkomst, har man en høj skat, men har man en høj indkomst, så har man en lav skat. Vi er ikke en skattenægterbevægelse, og kommunisterne er ikke modstandere af skatter, men vi er tilhængere af, at det bliver skatter efter en demokratisk skala, hvor de, der har råd, kommer til at betale, og hvor f. eks. folke- og invalidepenionister totalt fritages.

Om vi kigger videre på dette udskrivningslovforslag, vil vi også se, at vi har ret i, at så længe man ikke rører ved disse fradrag, kommer man til at operere med nogle tal, som er meget svære at få til at rime. Det er muligt, finansministeren kan. Man beregner en skala-indkomst i 1975 på 120 mia kr. Hvis man tager bruttoindkomsten, er den beregnet til 200 mia kr. Hvis vi så herfra tager personfradragene på de 36 mia kr., er der altså 44 mia kr. tilbage af bruttoindtægten. I de 44 mia kr. vil gemme sig ekstraordinære afskrivninger, fradrag, sorte penge og de direkte skatteunddragelser. Det har nu og da været diskuteret, om det var 17 mia kr., 16 mia kr. eller 15 mia kr., men vi fastholder, at der er tale om 17 mia kr., der er ubeskattet.

Hvis ikke man vil gribe ind her, og det vil man jo ikke i henhold til udskrivningsloven eller til nye tanker omkring skalaerne, så har vi ingen tillid til, at der bliver tale om en demokratisering af skattebyrderne. Så er vi bange for, at de, der tror, at de gennem en lavere trækprocent får en højere disponibel indkomst, vil blive frygtelig skuffet, fordi man tager mere igen med den ene hånd, end man har givet med den anden.

Udskrivningslovforslaget retter projektøren mod en ting, som ofte har været diskuteret, og derfor er det godt, den kommer til behandling. Den retter nemlig projektøren